

De kinderen van de koning

Peter Gotthardt

De kinderen van de koning

In de diepten der aarde

Vertaald door Britt Mommens

SAGA Egmont

De kinderen van de koning – In de diepten der aarde

Vertaald door Britt Mommens

Originele titel *Kongeborn 1 - I jordens dyb*

Eerste druk november 2024

Copyright © 2024 Peter Gotthardt en SAGA Egmont

NUR 280

ISBN: 9788727201542 (POD paperback)

ISBN: 9788728112748 (e-book)

ISBN: 9788728113554 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

1

In de diepten der aarde

De wolf komt razendsnel dichterbij. Zijn lippen zijn naar achteren gekruld, en zijn lange hoektanden ontbloot. Hij gromt hees en staart hem doordringend aan. Hij wil ertegen vechten, maar heeft geen kracht meer in zijn armen. Hij wil ontsnappen, maar zijn benen voelen aan als pudding. Helemaal in paniek denkt hij dat hij ten dode is opgeschreven. Op dat moment hurkt de wolf zich neer en springt op hem af...

Buri schoot wakker met een gil. Hij opende zijn ogen en de nachtmerrie ebde stilletjes weg. Het was donker in het kleine kamertje waar hij naast zijn broer, Regin, had geslapen.

Zijn broer zette zich recht en snauwde boos: 'Je hebt me wakker gemaakt. Alweer! Ik ben het echt beu dat je dat doet.'

'Ik kon er niets aan doen,' zei Buri zachtjes. 'Het was die nachtmerrie weer, die met de wolf. Dat is nu de derde nacht op rij. En elke keer komt hij dichterbij en dichterbij. Ik ben bang dat er iets vreselijks gaat gebeuren.'

‘Goh, jij met al je voorgevoelens,’ zei Regin. ‘Er is geen enkele wolf die ook maar in de buurt van de woning van de koning zou durven komen. Wolven komen nooit waar zoveel mensen zijn.’

‘Nee, dat zal wel niet,’ mompelde Buri, zonder dat hij er helemaal van overtuigd was. Hij kon de angst nog steeds voelen.

Regin zwaaide zijn benen over de rand van het bed en stond op.

‘Ik kan niet meer slapen na al dat gepraat,’ zei hij. ‘En ik kan wel wat lekkers gebruiken. We kunnen naar de keuken sluipen en een paar honingkoeken stelen. Ze hebben er gisteren verse gebakken. Kom je mee?’

‘En wat als we betrappt worden?’ vroeg Buri.

‘Dat gaat niet gebeuren,’ zei Regin. ‘Het is midden in de nacht. Iedereen slaapt. Kom mee.’

Buri en Regin waren de zonen van de koning. Regin was een jaar ouder dan Buri. Ze groeiden allebei als kool, hadden lange armen en nog langere benen. Buri’s stekelige haar was zo blond dat het bijna wit was. Regins haar was net zo fel van kleur, maar het was iets langer en hing plat over zijn voorhoofd en in zijn nek. ‘Alsof er een koe aan gelikt heeft,’ zeiden de mensen soms, maar alleen wanneer Regin het niet hoorde.

De jongens trokken hun broek en hemd aan, schoten hun voeten in hun schoenen en verlieten de kamer.

‘Waarom vragen we niet aan Signy of ze mee wil?’ vroeg Buri.

Regin schudde zijn hoofd.

‘Dat kunnen we beter niet doen. Ze zal toch alleen maar zeggen dat we het niet moeten doen.’

Signy was hun oudere zus. Ze was een paar jaar ouder dan de jongens. Hun moeder was enkele jaren geleden gestorven. Hun vader, Alrik, was de koning van Nordmark, een land van

rotskusten, groene valleien, donkere heidevelden en hoge bergen waarvan de toppen het hele jaar door met sneeuw bedekt waren.

Regin en Buri verlieten het huis waar ze hadden geslapen en slopen over de open ruimte tussen de gebouwen die bij de koninklijke woning hoorden. Ze konden tussen de huizen de witte mist over de fjord zien hangen.

De doodse stilte van de nacht werd plotseling verstoord door een luid hoornsignaal, gevolgd door luid geschreeuw en het gekletter van staal uit de richting van het strand.

‘Iemand zet de aanval in!’ Regin schreeuwde. ‘Wat is er aan de hand?’

De twee jongens stopten om naar de fjord te kijken.

Uitgerekend op dat ogenblik kwam er een man op hen afgelopen met een fakkel in zijn hand. Het was Skakke, een van de trouwste mannen van de koning.

‘Daar zijn jullie!’ zei hij opgelucht. ‘Ik ben blij dat ik jullie gevonden heb. Jullie moeten meekomen.’

‘Waarheen? Waarom? Wat gebeurt er?’ vroeg Regin.

‘We worden aangevallen,’ zei Skakke. ‘We weten nog niet wie de vijand is. Hun sloepen doken plotseling op uit de mist. De koning heeft zijn krijgers eropuit gestuurd om te vechten. Maar ik moest ervoor zorgen dat jullie in veiligheid zijn. Jullie moeten nu met mij meekomen.’

‘Veilig? Waar?’ vroeg Regin.

‘Geen discussie meer,’ zei Skakke en hij pakte Regin bij de arm. ‘We moeten gaan.’

Hij trok Regin mee, Buri moest joggen om hen bij te houden.

‘En Signy dan?’ vroeg Buri.

‘Ze wacht op jullie,’ zei Skakke. ‘Zij was in haar kamer. Niet zoals jullie twee. Naar haar heb ik niet moeten lopen zoeken.’

Skakke bracht hen naar een kleine aanlegsteiger. Een roeiboot lag op hen te wachten. Signy zat in de boot, samen met een van de andere meest trouwe mannen van hun vader.

‘Oh, daar zijn jullie!’ Signy haalde opgelucht adem toen de jongens in de boot sprongen. Ze had een grote sjaal om zich heen geslagen om de nachtelijke kilte te weren. De sjaal bedekte haar lange blonde haren en het grootste deel van haar nachthemd.

Ze konden nog steeds boos geschreeuw horen en wapens die ergens ratelden in de duisternis. De drie kinderen probeerden het gevecht in te schatten. Maar geen van hen zei iets. Signy beet op haar lip in een poging om niet te huilen. Regin balde zijn handen tot vuisten om de woede te onderdrukken waar hij geen blijf mee wist. Buri keek angstig om zich heen om te kijken of er vijanden naderden.

‘Laten we hier snel weggaan,’ zei Skakke, terwijl hij bij een van de roeispanten ging zitten.

De mannen pakten elk een roeispaan en de boot dreef de fjord op.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg Buri.

‘Naar het eiland,’ zei Skakke. ‘En nu wil ik geen woord meer horen. We zijn niet alleen op het water.’

Er lag een bebost eiland langs de fjord, daar gingen ze naartoe.

Skakke en de andere man roeiden stevig door. Telkens de roeispanten het water raakten hoorden ze licht gespetter. Verder was alles muisstil.

Het water van de fjord zag er zwart en vlak uit en er dreven lichte mistflarden overheen. Buri kon zijn ogen er niet van afhouden. Het leken wazige lichamen die langzaam door de nacht liepen.

Even later gilde hij bijna hardop toen er een zwarte drakenkop uit de mist opdook.

Skakke en zijn roeimaatje zagen het ook. Ze tilden de roeispanten uit het water en lieten de boot geruisloos voortglijden.

Achter de drakenkop verscheen het voorstevan van een sloep.

‘Heb je dat gespetter gehoord?’ zei een stem vanaf de boot.

‘Waarschijnlijk een vogel die op het water landde,’ antwoordde een andere stem. ‘Gebeurt de hele tijd. Jammer dat we hier moeten blijven om de boot te bewaken terwijl de anderen de eer en buit opstrijken.’

‘Daar heb je gelijk in,’ zei de eerste stem. ‘Wij hebben toch altijd pech.’

De kinderen waren zo stil als kleine muisjes. Ze durfden amper te ademen. De boot dobberde geruisloos met de stroom mee. Uiteindelijk verdween de sloep achter hen de mist in.

Skakke en zijn maat haalden opgelucht adem en pakten de roeispanten. Ze zetten weer vaart.

Eindelijk verscheen het eiland uit de duisternis. De boot dreef naar een kleine inham die omringd werd door hoge bomen. Er stond een man te wachten bij de waterkant.

Skakke hielp de kinderen aan land en zei: ‘Dit is Grutte Grijsbaard, hij zal zich over jullie ontfermen.’

‘Ik hoorde dat de aanval is ingezet,’ zei Grutte. ‘Is het de woning van de koning?’

‘Ja, en het ziet er niet best uit,’ zei Skakke. ‘We moeten meteen terugkeren om te strijden voor onze koning.’

‘Ik wil ook mee,’ zei Regin. ‘Ik...’

‘Geen sprake van,’ zei Skakke. ‘Dit is geen spelletje voor kleine jongens. Als mannen ten strijde trekken, is de dood hun vaste metgezel.’

Hij stapte weer in de boot, waarna die snel van het eiland wegvoer.

De kinderen keken nieuwsgierig naar Grutte. Zijn baard was grijs gestreept en zijn huid zo verrimpeld als een uitgedroogde appel. Maar zijn ogen waren helder, en hij stond er trots en met rechte rug bij.

‘Waarom moesten we naar hier komen?’ vroeg Signy. ‘En wie ben jij?’

‘Ik ben een oude vriend van je vader,’ zei Grutte. ‘Ik was al in de fleur van mijn leven toen hij nog niet veel groter was dan jullie twee. Ik heb hem geleerd hoe hij een zwaard moest gebruiken en vergezelde hem op vele avonturen. Toen ik te oud werd om te vechten en oorlog te voeren, ben ik hier op het eiland komen wonen. Ik woon alleen. Maar ik heb je vader beloofd dat er hier altijd onderdak is wanneer nodig. Zoals nu het geval lijkt te zijn... Kom mee naar mijn hut.’

Grutte Grijsbaard woonde op een klif met uitzicht over het water. Voor zijn hut lag een visnet te drogen, en op de bodem van de inham lag een bootje aan een paal.

De kinderen volgden Grutte de hut in.

Hij spreidde een paar dikke dierenvachten uit over de vloer en zei: ‘Ik weet dat jullie je zorgen maken over jullie vader. Maar probeer toch maar wat te slapen.’

Ze gingen gehoorzaam liggen, en ondanks de chaotische nacht die ze hadden gehad, vielen ze al gauw in een angstige slaap.

Toen ze wakker werden, hing er een geur van gekookte vis in de hut. De ochtendzon scheen door het gat in het dak waardoor de rook naar buiten ontsnapte.

‘Het eten is klaar,’ zei Grutte en hij zette een kom op tafel. ‘Het is waarschijnlijk niet wat jullie thuis, aan de tafel van de koning, gewend zijn. Maar dit is wat er is.’

De kinderen gingen aan tafel zitten en Grutte zette de deur open zodat ze naar de fjord konden kijken. De mist was opgetrokken en de golven glinsterden in de zon. Een kolonie zwarte aalscholvers vloog rakelings over het wateroppervlak.

Alle drie de kinderen probeerden te kijken of ze een glimp van de koninklijke woning konden opvangen. Maar een klein schiereiland bedekt met bomen verhinderde het zicht.

‘Ik wou dat we wisten wat er gebeurd was,’ zuchtte Signy.

‘De krijgers van vader zijn de beste ter wereld,’ zei Regin. ‘Ze hebben de vijand vannacht volledig overmeesterd.’

‘Ik zie een schip!’ zei Buri opgewonden. ‘Het vaart nu langs het schiereiland. Misschien komt vader ons wel terughalen.’

Grutte stond op. Hij ging naar de deur, en hield zijn hand boven zijn ogen om beter te kunnen kijken.

‘Dat is geen schip van koning Alrik,’ zei hij. ‘Het is een draak die hunkert naar jouw bloed. We hebben geen tijd te verliezen. Gooi je eten en de kommen in de afvalton. En volg mij.’

De kinderen ruimden haastig de tafel af. Grutte rolde de vachten waarop ze geslapen hadden op en begeleidde de kinderen vervolgens het bos in.

Hier en daar waren de eerste gele blaadjes zichtbaar aan takjes. De zon scheen door de takken het bos in, maar in de schaduw was het nog koud en vochtig.

De kinderen moesten snel lopen om Grutte te kunnen bijhouden.

‘Ik vraag me af of vader... Wat denk je dat er met hem gebeurd is?’ vroeg Signy. ‘En alle anderen?’

‘Ik weet het niet,’ zei Grutte. ‘Maar nu moeten we een schuilplaats zoeken voor jullie. Het eiland is zo klein dat een groep mannen het gemakkelijk kan doorzoeken. Maar ik weet een plek waar jullie heen kunnen.’

Niet veel later stopte Grutte bij een enorme eik, die ooit door een winterse storm ontworteld was. De massieve stam lag uitgestrekt op de grond en zijn wortels gingen alle kanten op. Er was een enorme put waar hij in de grond had gezeten. In de loop der jaren was de grond overwoekerd geraakt met kleine berkenbomen en braamstruiken, en een dikke laag verdorde bladeren vulde de put.

‘Onder de wortels zit een soort hol,’ zei Grutte. ‘Daar zitten jullie goed verstopt. Je ziet het niet, tenzij je weet dat het er is. Een beer houdt er elke winter zijn winterslaap.’

‘We verstoppen ons bij een beer?!’ hijgde Buri geschokt.

Grutte grinnikte kort.

‘Die gaat pas in winterslaap als het gaat vriezen,’ zei hij.

De verdorde bladeren werden opzij geveegd, en de kinderen klommen tussen de struiken naar beneden. Er was inderdaad een klein gat in de grond, net groot genoeg om er gehurkt in te kunnen zitten.

Grutte veegde de bladeren weer over het gat en legde er een paar lange braamstruiken op.

‘Dat moet voldoende zijn,’ zei hij. ‘Blijf hier tot ik jullie kom halen. En denk eraan, stil zijn!’

Hij haastte zich terug naar zijn hut. Daar kwam hij net aan toen een boot met een drakenkop zijn anker uitgooide in de inham. Een groep mannen sprong over de kant en kwam aan land. Ze waren gewapend met speren en bijlen. Hun leider had

een sierlijk zwaard in een schede aan zijn riem hangen, en een zilveren ring om zijn rechterarm.

Hij liep recht op Grutte af en zei: ‘Wij zijn de mannen van Harwolf. Mijn naam is Bodvar, en ik ben zijn sterkste krijger.’

Grutte klemde zijn tanden op elkaar om zijn woede te verbergen. Hij had al veel over Harwolf gehoord, maar nog nooit iets goeds. Harwolf had geen eigen land. Zijn macht berustte in een hele vloot van snelle boten. Hij en zijn krijgers voeren van kust naar kust, gingen aan land en moordden en plunderden zoveel ze konden. Ze werden alom verafschuwd, en de mannen van koning Alrik hadden al verschillende aanvaringen met hen gehad.

‘Harwolf is nu aan de macht,’ ging Bodvar verder. ‘Hij heeft ons gestuurd om drie kinderen te zoeken, een jonge vrouw en twee jongens. Heb je ze gezien? Er is een buidel met zilveren munten voor degene die ons kan vertellen waar ze zijn.’

‘Kinderen?’ herhaalde Grutte verbaasd. ‘Er zijn hier geen kinderen.’

‘We zullen zien,’ antwoordde Bodvar. Hij wendde zich tot zijn mannen en riep: ‘Aan het werk, heren!’

Twee van zijn mannen hadden de hut al doorzocht. Ze voegden zich bij de anderen, die zich in kleine groepjes hadden opgesplitst en tussen de bomen verdwenen waren.

‘Je zei dat Harwolf nu de macht heeft,’ zei Grutte tegen Bodvar. ‘Wat bedoelde je daarmee?’

‘Het is heel eenvoudig,’ zei Bodvar met een akelige glimlach. ‘We hebben vannacht de koninklijke woning aangevallen, en koning Alrik werd neergemaaid. Maar hij leverde een moedige strijd, dat siert hem.’

Grutte vertrok geen spier. Hij had zich al op het ergste voorbereid.

‘Toen Alrik eenmaal gevallen was, gaven veel van zijn mannen zich over en voegden zich bij Harwolf,’ ging Bodvar verder. ‘De rest baande zich een weg naar het dodenrijk, mits enige hulp. En nu is Harwolf de koning van Nordmark. Maar Alrik heeft drie kinderen, en die waren nergens te bespeuren. Een dienstmeid vertelde ons dat ze twee mannen met drie kinderen in een boot had zien uitvaren, en ook zei ze dat jij een van de trouwste mannen van koning Alrik bent.’

‘Ik ben geen vriend van Alrik,’ zei Grutte, terwijl hij op de grond spuugde. ‘Ik heb vele jaren met hem gediend. Dat is waar. Maar toen ik oud werd en mijn krachten afnamen, stuurde hij me weg. ‘Een tandeloze jachthond is een verspilling van mijn voedsel,’ zei hij. Ik zal die woorden nooit vergeten. Zijn kinderen zijn hier niet. Maar als ze er wel waren, zou ik de eerste zijn om je te zeggen waar.’

Bodvar lachte kortaf.

‘Jij kan het goed uitleggen,’ zei hij. ‘Maar ik vertrouw je niet, jij sluwe oude vos. Laat ons afwachten met welke prooi de jagers terugkomen.’

Buri had moeite met ademhalen. De smerige stank van de rottende takken en bladeren in het kleine hol verstikte hem. Het enige wat hij kon horen was de ademhaling van Signy en Regin. Verder was alles stil. De dikke laag verdorde bladeren hield elk spikkeltje daglicht buiten.

Hij kon de gedachte niet onderdrukken dat het zo donker en koud was als een graf, en hij voelde de angst groeien. Als

ze ontdekt en gedood werden, konden ze daar gewoon blijven liggen. Ze waren toch al in het dodenrijk.

Hij stelde zich voor hoe ze in de donkere grond lagen, de vele bleke gezichten die het daglicht hadden verlaten en hier eindigden, bevroren in eeuwige stilte. Hun ogen hadden nog steeds de kracht om te zien, en al die ogen waren op hen gericht, drie bange kinderen in een grot.

‘De doden...’ fluisterde Buri. ‘Ze kunnen ons zien.’

Signy legde haar hand over zijn mond en kneep zijn kaak dicht.

‘Stil!’ snauwde ze in zijn oor.

Buri gehoorzaamde. Signy luisterde verkrampt naar de weinige geluiden die buiten te horen waren.

De buitenste bladeren schudden lichtjes in de wind. Kleine vogels kwetterden zachtjes.

Plotseling klonk er vlakbij luid gekrijs van een gaai.

Signy verstarde. Zonder na te denken sloeg ze haar armen om de schouders van de jongens.

Even later konden ze stemmen horen.

‘Hoe lang moeten we nog in dit bos ronddolen?’ zei een van hen. ‘Het is pure tijdverspilling.’

‘Lijkt van wel,’ zei een ander. ‘Maar wil jij degene zijn die dat aan Bodvar moet vertellen?’

‘Hoe zit het met die verdorde bladeren daar? Zou daar iemand zich in kunnen verstoppen?’

‘Zeker, het kan zowel een spitsmuis als een pissebed zijn. Kom op, de anderen zijn al door.’

‘Laat mij eens kijken.’

Signy hield van angst haar adem in en drukte de jongens dicht tegen zich aan. Er werd een speer door de bladeren geduwd en heen en weer gewiebeeld.

De speerpunt streek even tegen een van haar schoenen, toen werd ze er weer uitgetrokken.

‘Kom je?’

‘Oké, ik kom eraan.’

De twee stemmen verdwenen. Signy ademde langzaam uit. Buri en Regin zetten zich wat rechter. De paniek die ze samen deelden verdween geleidelijk.

Ze hadden vrij lang in dat kleine hol gezeten, waar ze noch rechtop konden zitten, noch hun benen konden strekken. Regin had een kramp in een van zijn benen. Die werd steeds erger, dus wilde hij zijn been strekken, maar het zat geklemd tegen de onbeweeglijke wand van het hol.

‘Ze zijn weg,’ fluisterde hij. ‘Waarom kruipen we niet naar buiten?’

Signy greep zijn pols stevig vast.

‘Wat heeft Grutte gezegd?’ vroeg ze. ‘Hier blijven.’

Regin slaakte een diepe zucht. Maar hij bleef gehoorzaam zitten.

Eindelijk hoorden ze Grutte roepen. Ze duwden de bladeren opzij en knepen hun ogen dicht tegen het felle zonlicht.

‘De mannen zijn weggevaren,’ zei Grutte. ‘Het gevaar is voorlopig geweken. Het was Harwolf die de koninklijke woning aanviel. Je hebt...’

‘Harwolf!’ riep Buri. ‘De wolf! Ik wist het!’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Grutte verbaasd.

‘Eh... dat was een droom die ik had,’ zei Buri.

‘Je hebt vast wel eens van Harwolf gehoord,’ ging Grutte verder. ‘Hij en zijn mannen zijn de ergste dieven en moordenaars ter wereld. Ik heb vroeger nog tegen ze gevochten voordat ik te oud werd om...’

‘Grutte?’ Signy onderbrak. ‘Je hebt nog niets gezegd over onze vader?’

Grutte keek haar met een wanhopige blik aan.

‘Hij... hij is dood, of niet?’ fluisterde Signy.

Grutte knikte met zijn hoofd.

‘Hij viel terwijl hij zijn mannen voorging,’ zei hij. ‘En hij stierf een eervolle dood, maar ik denk niet dat jullie je daardoor beter voelen.’

Signy begon stil te huilen en de tranen stroomden over haar wangen. Buri sloeg onhandig zijn arm om haar heen. Het gezicht van Regin trok wit weg.

‘Wraak!’ snauwde hij en balde zijn handen tot stevige vuisten. ‘Harwolf moet sterven! Ik hak hem in stukken. Eerst zijn handen, dan zijn voeten, en tenslotte zijn schurkenkop!’

Grutte pakte Regin bij zijn schouder.

‘Niet voordat de tijd rijp is,’ zei hij. ‘Je hebt nog een lange weg te gaan. Je moet controle over je humeur leren houden. Of het zal je naar de ondergang leiden. En je moet leren je wapens goed te gebruiken. Dat moeten jullie alle drie. Er zijn er velen die jullie graag zouden zien sterven.’

‘Ik weet al hoe ik een zwaard moet gebruiken,’ zei Regin.

‘Dat geloof ik graag,’ zei Grutte. ‘Maar je bent nog niet opgewassen tegen een ervaren krijger. Je hebt training nodig. En die kan ik je geven. Mijn haar mag dan zo grijs zijn als de vacht van een das, maar ik ben mijn vechtkunst nog niet verleerd.’

De zon stond laag aan de hemel toen Grutte en de kinderen terugkeerden naar zijn hut en in stilte aten.

Buri en Regin keken verschillende keren naar het water, alsof ze hoopten een schip te zien met hun vader aan boord. Ze konden maar moeilijk vatten dat hun vader er niet meer was.

Toen het eten op was, haalde Grutte zijn wapens.

‘Ik heb ze altijd goed onderhouden, scherp en roestvrij,’ zei hij. ‘Ik vond dat dat zo hoorde. Ze hebben me goed gediend tijdens mijn dienst bij koning Alrik. En nu zullen ze ook zijn kinderen goed dienen. Jullie zijn de laatste overlevenden van de familie. Als jullie sterven, blijft er niemand over om hem te wreken. Dus moeten jullie leren voor jezelf te zorgen.’

De kinderen knikten. Hun hele leven was opeens compleet veranderd. Ze hadden hun moeder enkele jaren geleden verloren, en nu was ook hun vader weg. Maar gelukkig voelden ze zich veilig bij Grutte Grijsbaard.

Grutte begon de volgende dag met zijn wapentraining. Hij maakte twee houten zwaarden voor de kinderen om mee te starten.

‘Ik weet wel hoe ik een zwaard moet gebruiken,’ zei Regin. ‘En Buri heeft er ook al wel eens eentje in zijn handen gehad.’

‘Dat kan best zijn,’ zei Grutte, ‘maar ik zou niet willen dat jullie armen of benen afhakken, noch van elkaar, noch van jezelf. Regin, jij bent degene met de meeste ervaring, jij toont Signy wat je moet doen. Daarna kunnen jullie proberen tegen mekaar te vechten.’

‘Wil je dat ik ga vechten met een zwaard?’ zei Signy twijfelend. ‘Dat heb ik nog nooit eerder geprobeerd. Ik verwacht er niet echt veel van.’

‘We zullen zien,’ zei Grutte, terwijl hij haar het houten zwaard in de hand legde. ‘Pak maar aan. En begin zodra je er klaar voor bent.’

‘En ik dan?’ vroeg Buri.

‘Jij komt nog wel aan de beurt,’ zei Grutte. ‘Maar nu mag je me helpen water te halen.’

Achter de deur van de hut stonden twee houten emmers. Ze pakte er elk een, en Grutte pakte het achterste stuk van een brood en stopte het in zijn zak.

De bron lag een eindje verderop in het bos. Het water borrelde uit de grond tussen twee rotsen. Het stroomde naar een kleine plas en ging daarna over in een beekje dat tussen de bomen verdween.

Ze zetten de emmers aan de rand van de plas neer. Grutte haalde het brood uit zijn zak en legde het op een platte rots.

‘Een klein offer aan hen die hier wonen,’ zei hij zachtjes. ‘We danken u voor het water dat we zullen meenemen.’

Buri keek hem verbaasd aan.

‘Het is voor de Onzienlijken. Je hebt toch wel eens van ze gehoord?’

‘Ik heb van ze gehoord,’ zei Buri. ‘Sommige mensen noemen hen Elfen, nietwaar? Ik denk niet dat er in de koninklijke woning waren.’

‘Nee, ze hebben liever bossen, velden en meren,’ zei Grutte. ‘Er zijn er hier veel. Het eiland is van hen. Maar ik ben wijs genoeg om goede vrienden te blijven met hen. Ze houden er niet van als je te veel lawaai maakt. En ze worden boos als je vuiligheid of bloed in de vijver dumppt.’

‘Heb je ze ooit gezien?’ vroeg Buri nieuwsgierig.